

غلو در باب اعلحضرت همایونی

۱۷ مهر ۱۳۹۶ ساعت ۲۱:۳۲

در زمان پهلوی آنچه باعث نزدیکی به دربار و شخص شاه می شد، نه کارآمدی و شایستگی فردی؛ بلکه میزان اغراق و تملق گویی بود. این رو اطرافیان شاه تلاش می کردند در این راه گوی سبقت را از اطرافیان خود برابند و خود تملق گویی ارشد، باشند. یکی از مصادیق این شیوه و حربه را در ادامه مرور می کنیم . . .

کافه تاریخ- اخبار تاریخی

در زمان پهلوی آنچه باعث نزدیکی به دربار و شخص شاه می شد، نه کارآمدی و شایستگی فردی؛ بلکه میزان اغراق و تملق گویی بود. این رو اطرافیان شاه تلاش می کردند در این راه گوی سبقت را از اطرافیان خود برابند و خود تملق گویی ارشد، باشند. یکی از مصادیق این شیوه و حربه را در زیر مرور می کنیم:

«کار هادی هدایتی و رای این حرفها بود. او آن قدر ضمن سخنرانی از پیشرفتهای ایران در ظل توجهات شاهنشاه آریامهر غلو کرد که رییس جلسه چند بار کلامش را برید و یادآور شد که کنفرانس اختصاص به مسائل آموزشی دارد و جای تبلیغات نیست. با این حال در پایان جلسات یکی از همکارانش که مامور مخابره ی گزارش تلگرافی وزیر به تهران بود اشتباهی کرد و تلگراف را برای مخابره از طریق دفتر رمز سرکنسولگری ایران در ژنو به دست من داد. آن را خواندم و از حیرت دو شاخ دیگر علاوه بر آنهایی که از پیش داشتم درآوردم. در آن نوشته بود: در طول سخنرانی هر بار که نام اعلیحضرت همایون شاهنشاه را بر زبان آوردم حضار با کف زندهای ممتد و غریو شادی را کلامم را قطع کردند. خواننده ی احتمالی این یادداشتها در نظر مجسم کند که مثلا نماینده ی کره ی شمالی یا اوکراین در کنفرانس بین المللی آموزش و پرورش ژنو برای شاه ایران غریو شادی سر دهد! برای چه؟»

منبع: حسین شهیدزاده، ره آورد روزگار: گزیده خاطره ها، همراه با نقدهای مقطعی از وضع سیاسی دیپلماسی ایران در سالهای

پیش از انقلاب، نشر البرز، ۱۳۷۸، ص ۱۷۶

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۳۶۳۴۳/بهمايونى-اعلحضرت-باب-غلو/>